

November er det ændret til ikke længere at være noget Ultimatum!

Den 20. November forlangte Udenrigsministeriet Oplysninger om forskellige Spørgsmaal, der havde foreligget, og som hørte til det Kompromisforslag, der var Tale om, og fik Oplysninger derom. Og derefter, den 24. November, kom altsaa denne Skrivelse, som den højtærede Udenrigsminister i Dag kalder et privat Brev (Udenrigsministeren: Det var det). Jeg tvivler ikke om, at det var et privat Brev, og i det udenrigsministerielle Sprog er, siges det mig, private Breve ensbetydende med andre Breve, som sendes fra Udenrigsministeren til Delegationens Chef, eller hvem det nu er. Det er ogsaa klart, at Udenrigsministeren sidder ikke og skriver et privat, fortroligt Brev til Delegationens Formand, naar han giver Instrukser af saa vidtrækkende Betydning, som der her er Tale om; thi det private Brev indeholdt jo Instruksen.

Jeg beklager, at den højtærede Udenrigsminister hverken i det lukkede eller i dette Møde har oplæst hele Ordlyden af dette Brev, det havde været det eneste rimelige. Delegationen fik i dette Brev Ordre til at afbryde Forhandlingerne, idet Ministeren gør gældende, at den Overenskomst, der er Tale om, faktisk vilde blive en Anerkendelse de jure, at man ved at give en saadan Indrømmelse gav for meget og fik for lidt, at det i Tyskland havde vist sig, at nogle Skibe havde medført Kommunist, at tyske Optøjer havde været inspireret af Bolscheviker, og at det var farligt for Sønderjylland, hvis vi fik en Kommunistdelegation ind i Danmark.

Hele denne barnagtige Argumentation med Kommunistoptøjer i Tyskland og med Fare for Sønderjylland ved at have en kommunistisk Delegation her taler tilstrækkeligt for sig selv, den er fuldkommen intetsigende, men er altsaa for Udenrigsministeren af afgørende Betydning, da dette overhovedet anføres i denne vigtige Skrivelse. Forhandlingerne skulde altsaa afbrydes, fordi man ikke vilde have denne Kommunistdelegation her, man vilde ikke have denne Enerepræsentation for den russiske Sovjetregering, og saa skulde der manøvreres saaledes, at det fik Udseende af, at Russerne havde Skylden for Forhandlingernes Afbrydelse. — Naar jeg nødes til at oplyse om Indholdet af Brevet, skyldes det den Omstændighed, at Ministeren baade i det lukkede Møde og i Dag har undladt at oplæse Brevet, hvilket, som sagt, havde været det eneste rimelige.

Den højtærede Udenrigsminister svarede ikke før paa mit Spørgsmaal om, hvorvidt Afbrydelsen var sket efter Forhandling med Delegationen og med Erhvervene; jeg tilføjer, at et saadant Samraad havde ikke fundet Sted, Delegationen var ikke spurgt forinden, Erhvervsorganisationerne sikkert heller ikke; Afbrydelsen skete paa Udenrigsministerens Foranledning, saa vidt vides uden Samraad med dem, som i øvrigt maatte siges at være stærkt interesserede i Sagen. Her er det, jeg gerne ønsker oplyst: Var Handelsministeren medvidende om dette Brevs Afsendelse, og var Statsministeren vidende derom? Det har betydelig Interesse for Rigsdagen at vide, hvorvidt Udenrigsministeren har handlet paa egen Haand, eller han har handlet i Forstaaelse med sine Kolleger i denne særdeles vigtige Sag.

Resten kender man: at det lykkedes at faa Forhandlingerne afbrudt, vistnok ogsaa saaledes, at det fik Udseende af, at det var Russerne, som havde Skylden. Vi ved, at det er ikke Sandheden. Derefter fulgte den Erklæring fra Udenrigsministeren, som jeg allerede een Gang har tilladt mig at citere, og som siger, at Afbrydelsen skyldtes, at der ikke var givet tilstrækkelige handelspolitiske Indrømmelser. Dette er, paastaar jeg, en Fordrejning af Kendsgerningerne; thi Grunden til, at Forhandlingerne blev afbrudt, var selvfølgelig den Skrivelse, som Udenrigsministeren tilstillede Delegationen, dette private Brev, som Ministeren tilsendte Delegationens Formand, og i hvilket det udtrykkelig blev erklæret, at Forhandlingerne skulde afbrydes, fordi man ikke kunde gaa ind paa en Enerepræsentation for den russiske Regering her i Danmark, man vilde ikke have en Kommunistdelegation her af Frygt for Sønderjylland, Forhandlingerne skulde afbrydes saaledes, at det fik Udseende af, at Russerne havde Skylden. Erklæringen og Brevet er i højeste Grad i Uoverensstemmelse med hinanden, og Formanden for det konservative Folkeparti, Hr. Landstingsmand Piper, har Grund til endnu en Gang at fremsende en Erklæring om, hvor lidt man kan stole paa den højtærede Udenrigsminister. Jeg har ganske vist i de sidste Dage set, at den samme højtærede Formand for det konservative Folkeparti mener, at Udenrigsministerens Optræden i denne Forhandlingssag er anerkendelsesværdig. At dette er rigtigt, betvivles dog selv i „Berlingske Tidende“ for i Aftes, men formodentlig vil videre Forhandling om denne Sag efterhaanden klare for os, hvad der virkelig er det kon-